Secretul unei descoperiri diacronice și actuale

On Octombrie 29, 2010

Înainte să reprezinți progresul lumii învață să înțelegi ce presupune acceptarea de sine într-o lume care nu îți acceptă viziunea.

Iată cum se încheie minunata carte "Robur Cuceritorul" scrisă de Jules Verne, și ce avem de învățat de la acest personaj:

- Cetățeni ai Statelor Unite, experiența mea s-a încheiat și pot să vă împărtășesc de pe acum părerea ce mi-am format-o: cred că nu trebuie să precipităm niciodată lucrurile, nici chiar când este vorba de progres. Ştiința nu trebuie s-o ia înaintea moravurilor. Sunt pentru evoluție, mai degrabă decât pentru revoluții. Într-un cuvânt, fiecare lucru se cuvine făcut la vremea lui. Ar însemna să sosesc prea curând azi ca să pot birui atâtea interese deosebite contradictorii. Națiunile nu sunt încă de ajuns de coapte pentru a realiza o unire.

Plec, așadar, luând cu mine secretul descoperirii mele. Secretul acesta însă nu va fi pierdut pentru omenire. Lumea îl va dobândi în ziua când va fi destul de luminată ca să tragă foloase de pe urma lui și destul de înțeleaptă ca să nu abuzeze de el. Cetățeni ai Statelor Unite, bun rămas !

Şi acum rămâne totuși întrebarea: "Cine este Robur? Se va ști vreodată? Se știe chiar de pe acum. Robur este știința așa cum va fi peste ani, poate chiar mâine. Este rezerva sigură a viitorului. Dar cu Robur Cuceritorul ce se întâmplă? O să se mai arate vreodată, așa cum a făgăduit?

Nici vorbă că da ! O să vină să dea în vileag secretul unei descoperiri în stare să schimbe condițiile sociale și politice ale omenirii.

Leadership: Poți să consolidezi legătura dintre știință și credință printr-o reflectare a predestinării tale ce purcede din vecinătatea unui destin de excepție care își asumă o istorie, și care totodată poate fi rescris?

Ceea ce eu numesc progres, sau geneza unui popor, se definește prin referirea la raportul dintre tradiție și inovație, dintre influență și asimilare creatoare, fiind interpretat dintr-o altă perspectivă, aceea a unei posibile corespondențe între interiorizarea unei experiențe valide de creație și bucuria atingerii unei certitudini, greu cucerite.

Iar dacă progresul este greu de atins, prin referire la o tradiție care semnifică dobândirea unei noi vieți spirituale, deci dacă adevărata credință reprezintă o contribuție a omului la dezvoltarea științei, îmbogățind-o cu o analiză complexă conceptual-practică a argumentelor pro și contra diverselor invenții și tehnologii, atunci Robur Cuceritorul a făcut dovada unei previziuni remarcabile: când oamenii vor conștientiza importanța trecerii de la o etapă la alta a dezvoltării, abia atunci ei vor putea să aibă pretenții la o viață mai bună.

Cititorul își va întări conștiința unității diacronice (evolutive) dar și actuale a Credinței, constatând în cât de unitară a fost și a rămas știința de-a lungul timpului, dacă va înțelege că adevărata moștenire a Divinității este acea forță motrice a progresului care posedă capacitatea de a se împotrivi și opune rezistență degradării acestei lumi.

De fapt, necesitatea actului de creație care leagă știința de adevărata credință, spre atingerea unei dezvoltări durabile, prin corespondență cu valorizarea inovației bazată pe informație și cunoaștere, se califică ca o tentativă de a influența perspectiva de a vedea în viitor. În timp ce posibilele certitudini ale științei, conștientizarea acelor forțe aflate în centrul cultivării Divinității, au ca punct de pornire experiențele valide de interpretare ale fenomenelor și evenimentelor lumii înconjurătoare care îngăduie sporirea inteligibilității și controlul lor.

A fi predestinat unui destin de excepție care își asumă o istorie, și care totodată poate fi rescris, înseamnă să conștientizezi importanța încercării celorlalți oameni dinaintea ta de a împinge mai repede lumea spre evoluție. Într-adevăr, este de dorit să urmărim evoluția și progresul, iar asta înseamnă să depindem de evoluția și progresul unei societăți pline de informații atrăgătoare și halucinante.

Leadershipul este consecința unei istorii care presupune alinierea unei întregi societăți la standardele de viziune și competență a câtorva oameni singulari care au știut să spună "DA" unei viziuni extraordinare, acolo unde toți ceilalți au spus "NU".

Secretul unei descoperiri diacronice și actuale îl vom găsi numai în analiza progresului accelerat al științei și tehnicii pe care o propun ca afirmare intuitivă a funcțiilor intelectuale. Căci omul care îmbrățișează știința este un gânditor care a refuzat să facă parte dintr-o turmă ce urmează clerici din afara timpului, pe această cale analizând tendințe și fenomene esențiale din societatea actuală, și care poate intra în "Mintea Divină" după ce a transcens limitările umane.

Source: https://neculaifantanaru.com/secretul-unei-descoperiri-diacronice-si-actuale.html